

[Elsæ-Merete Ross.]

som de skandinaviske læger, men at flertallet endnu savner tilstrækkelig erfaring til selvstændigt at kunne lede de forskellige afdelinger.

Her kommer for mig det principielle spørgsmål ind. Vi ved, at der i alle udviklingslandene er et kolossalt behov for uddannelse og videreuddannelse af læger. Hvad er så vor opgave: at være igangsættere og medhjælpere flere steder i verden eller at udvælge enkelte steder og dér gå helt til bunds i opgaven? Jeg kan udmærket selv argumentere overbevisende for begge synspunkter, men vil også gerne høre den højtærede minister gøre det. Det kan have betydning for kommende projekter.

Jeg kan ikke nægte, at min sympati er størst for de igangsættende opgaver. Jeg har f. eks. set det med indiske sygeplejersker, der lærte et år her i landet på sanatorier. For dem og deres arbejde i Indien var den vigtigste opgave at få de tuberkuloseramte væk fra deres familier for at undgå smittefaren, og først i anden række kom den intensive pleje, vi er i stand til at give de relativt få tuberkulosepatienter, vi nu har i Danmark. Jeg ved, at det er en meget forenklet fremstilling, jeg her giver, men når behovet for lægehjælp er så enormt, har jeg som sagt mere sympati for uddannelseshjælp i en kortere tid, så ansvaret for videreførelse ligger hos modtagerlandet, idet jeg ville tro, at de læger, der i den forløbne tid, virkelig er blevet kvalificerede, ville gøre en yderligere anstrengelse for at fortsætte med at højne niveauet hos deres kolleger.

På en måde har den højtærede minister kombineret begge synspunkter i det foreliggende lovforslag. Hjælpen til undervisningshospitalet foreslås fortsat i yderligere 5 år, for at den påtagne opgave kan blive løst mere til bunds. Samtidig påbegyndes en af de opgaver, jeg vil betegne som igangsættende, med opbygning af sundhedsvæsenet i en koreansk provins. For begge projekter siges det, at bidragene gradvis skal reduceres og helt høre op om 5 år.

Angående opbygningen af sundhedsvæsenet behøver man næppe at regne med opfordring til yderligere bidrag efter de fem år, da både World Health Organization, UNICEF og USAID sandsynligvis

vil fortsætte hjælpen, hvis opbygningen ikke skulle være gennemført inden for den planlagte periode.

I forbindelse med bistandsarbejdet i form af udsendelse af læger og sygeplejersker melder sig altid — synes jeg — det problem, om vi har læger og sygeplejersker nok til, at vi kan undvære nogle, men jeg går ud fra, at dette spørgsmål er undersøgt, inden vi giver tilsagn om at fortsætte i arbejdet.

De følgende spørgsmål skyldes almindelig nysgerrighed. I bemærkningerne til lovforslaget siges det, at den periode, vi hidtil har aftale om i Korea, slutter den 1. oktober i år. Da vi nu har den 27. november, vil jeg gerne vide, hvad der er sket med de læger og sygeplejersker, der vel har kontrakt indtil den nævnte dato, den 1. oktober. Er de sagt op? Går de og venter på fornyet kontrakt, eller regner man med at sende nyt personale ud, hvis overenskomsten afsluttes med Korea? Pengemæssigt er det tilsyneladende intet problem, da de bevilgede beløb endnu ikke er udbetalt fuldt ud, men rent menneskeligt skulle man synes, det må være ubehageligt for de pågældende ikke at vide, om de er købt eller solgt.

Uanset det svar, jeg får på mine spørgsmål, tror jeg, at det radikale venstre gerne anbefaler lovforslaget til vedtagelse.

O. Mathiasen: Dette lovforslag kunne meget vel, synes jeg, give anledning til en række betragtninger over baggrunden for det: de ulykkelige begivenheder, som det koreanske folk har oplevet siden 1945. Jeg skal dog stort set undlade at falde for denne fristelse og ikke indlede en diskussion om disse storpolitiske problemer; men jeg håber, at den højtærede formand og den højtærede udenrigsminister kan holde til, at jeg kommer med en enkelt bemærkning af principiel karakter.

Efter at Korea i 35 år havde været en japansk koloni og befolkningen havde været udsat for undertrykkelse og lidelser, gav krigens afslutning i 1945 befolkningen et berettiget håb om, at dens lidelser nu skulle være forbi, og at grundlaget for et samlet Korea nu var til stede — den eneste rimelige og selvfølgelig løsning for et land, hvis befolkning hører til den samme race, har samme hovedsprog og stort set